

Hội ký Chiến trường
Chủ đề: Tình Đồng đội
Tác giả: MX Tô Văn Cấp

Trâu Điên Và Cố Vấn Mỹ... Muộn Vẫn Phải Nói...?

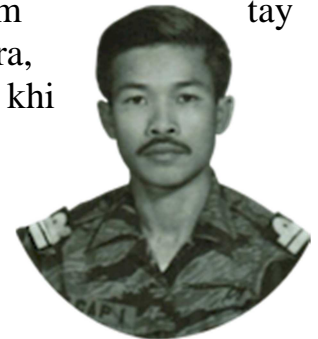
Lời nói đầu: Nếu các binh chủng bạn có những tiểu đoàn nổi tiếng như Sáu Thần, Cọp Ba Đầu Rắn, Song Kiếm Trấn Ái, v.v. thì Binh Chủng Thủy Quân Lục Chiến (TQLC) chúng tôi cũng có những tiểu đoàn nổi tiếng, một trong những đơn vị đó là Trâu Điên, tức Tiểu Đoàn 2/TQLC. Trong bài viết này tôi xin dùng danh xưng “Trâu Điên”, và các Tiểu Đoàn Trưởng là “Trâu Điên Trưởng”.

Xin chân thành cảm ơn Trâu Điên Trưởng Đỗ Sơn và cố vấn trưởng Trâu Điên John Sheehan đã cung cấp thêm tài liệu để tôi viết bài này.

MX Tô Văn Cấp

Tháng 8/2012 tôi được đi du lịch 7 ngày đến miền Đông-Bắc Mỹ như Philadelphia, New York, Washington, D.C. và Canada, tôi thấy vui khi được chạm tay vào quả chuông Độc Lập, thăm tượng Nữ Thần Tự Do, thác Niagara, Ground Zero, đài tưởng niệm các Tổng Thống Hoa Kỳ, v.v. nhưng khi đứng trước bức tường đá đen, nhìn thấy hình mình in trên vách đá, “nằm” chung với tên của 58,772 quân nhân Hoa Kỳ đã hy sinh và mất tích (MIA) trên chiến trường Việt Nam, lòng tôi băng khuâng và tự hỏi tại sao mình còn sống và đứng đây, nhận Hoa Kỳ là quê hương thứ hai trong khi 1,200 MIA còn ở lại VN, thân xác họ bị chôn vùi ở những nơi xưa kia là chiến trường khốc liệt như Cồn Tiên, Ia Drang, Cầu Khởi, Bời Lời hay trong ngục tù CS.

Nhìn lên bức tường đá đen, bất ngờ tôi thấy tên White, tôi tự hỏi đây có phải là cố vấn (CV) White đi với tôi trong trận Bời Lời (Tây Ninh) ngày 16/9/1968 hay không? Trận đó tôi chỉ biết là khi vừa đụng địch, White ngã xuống, bất tỉnh và được trực thăng tản thương ngay.

Tôi thấy tên Joe, có phải đây là CV Joe bị thả làm vào tuyến VC, bị bắn vào nách xuyên qua vai trong trận Bời Lời 16/9 mà đã được đại đội tôi cứu về và tản thương hay không?

Tôi đọc được tên Jack, có thể là CV mà Trâu Điên Trưởng Nguyễn Xuân Phúc cho đi với tôi trong trận kinh Cán Gáo tỉnh Chương Thiện ngày 19/6/69, ngày đó, Jack và tôi cùng bị thương nặng, tôi gãy chân tay, “trào máu họng”, còn Jack bị bay mất một cánh tay.

Những cố vấn đi với tôi chỉ trong một thời gian rất ngắn, có khi vài giờ rồi bị thương, được tải thương nên tôi không nhớ chính xác tên và cũng không rõ tình trạng của họ sau đó ra sao, lành dữ thế nào. Dù Mr White, Mr Joe, Mr Jack có là cố vấn hay không thì những cái danh ấy trên bức tường đá đen này vẫn là những người bạn đồng minh anh hùng đã chiến đấu để bảo vệ VN Tự Do, họ đã “nằm” xuống, còn tôi, người Việt Nam tỵ nạn thì lại được đứng đây, ngay Thủ Đô Hoa Kỳ. Nghĩ đến White, đến Joe, Jack, tôi đưa tay quệt ngang mắt, đứng nghiêm đưa tay chào các ông và các anh hùng trên bức tường đá đen.

Hướng dẫn viên du lịch đưa chúng tôi đến đây để thăm một di tích lịch sử Hoa Kỳ gắn liền với chiến tranh VN, với người Mỹ gốc Việt Nam, không phải viếng một nghĩa trang nên tôi không có nhang để thắp, không có hoa để tặng các ông.

Trong các buổi lễ quan trọng của cộng đồng người Việt tại hải ngoại, sau nghi thức chào Quốc Kỳ VN và Hoa Kỳ là “Một Phút Mặc Niệm” để tưởng nhớ đến quân dân cán chính VNCH đã hy sinh... để tưởng nhớ đến hơn 58 ngàn quân nhân Hoa Kỳ đã chiến đấu và hy sinh để bảo vệ miền Nam VN Tự Do, v.v. đó là một phút để tưởng nhớ và vinh danh chung, nhưng sau khi viếng bức tường đá đen, chào từ già White, Joe, Jack, tôi nghĩ mình sẽ phải viết về những vị cố vấn đã đi hành quân với “Trâu Điên”, nhất là những CV đã đi với ĐĐ1/TĐ2, họ đã bị thương, đã hy sinh cách nay mấy chục năm, phải viết như nói lời cảm ơn, dù muộn vẫn phải nói.

Sau khi thăm bức tường đá đen, vì trình độ computer và tiếng Mỹ của tôi ở dạng ABC nên tôi đã nhờ Quốc Việt, chuyên viên điện toán, vào các Web của USMC, Web đài tưởng niệm ở Washington, D.C., Web nghĩa trang Arlington và Web của các cựu QN/TQLC Mỹ đã tham chiến tại VN để tìm tên các CV cũ, và tình trạng “sức khỏe” của họ, nhưng chỉ tìm được tên 5 cố vấn Mỹ bị tử thương khi đi hành quân với TQLC/VN, không thấy tên các cố vấn mà tôi muốn biết, như vậy có lẽ họ đều bình an nên tôi ngưng tìm.

Năm 2014, Tổng Hội Thủy Quân Lục Chiến Việt Nam (TQLC/VN) thực hiện cuốn Quân Sử (QS), cần tài liệu chính xác cho các bài viết nên tôi đã liên lạc được với cấp chỉ huy cũ của tôi là Trâu Điên Trưởng Trung tá Ngô Văn Định (Đồ Sơn), và Cố Vấn, Đại úy John Sheehan, là hai người biết rõ những gì đã xảy ra với đại đội của tôi trong các cuộc hành quân.

Trước khi nói về những việc mà Đồ Sơn và John Sheehan giúp tôi tìm được tin tức các cựu CV đã cùng tôi chiến đấu bên nhau, tôi xin nói qua về nhiệm vụ của CV và mối thân tình của các CV với Trâu Điên nói chung, của John Sheehan với Đồ Sơn nói riêng.

Tôi không rõ hệ thống cố vấn (CV) và nhiệm vụ của họ ở các đơn vị bạn, nhưng với Binh Chung TQLC/VN thì mỗi khi một tiểu đoàn đi hành quân thì sẽ được tăng phái 2 CV Mỹ, một CV đi với tiểu đoàn trưởng (cánh A), một CV đi với tiểu đoàn phó (cánh B). Cấp đại đội thì không có CV đi theo, trừ khi đại đội đó đi riêng với nhiệm vụ đặc biệt.

Nhiệm vụ của CV Mỹ khi đi hành quân với tiểu đoàn TQLC/VN là liên lạc với các trực thăng Mỹ để xin tản thương, tiếp tế, quan trọng nhất là khi tiểu đoàn đụng trận thì liên lạc và phối hợp với hệ thống CV Mỹ để xin yểm trợ hỏa lực Pháo Binh, Không Quân Mỹ. CV chỉ có nhiệm vụ theo dõi diễn tiến hành quân, báo cáo và xin yểm trợ hỏa lực, đôi khi góp ý, nhưng không đi vào chi tiết kế hoạch hành quân của đơn vị trưởng. Các CV luôn có sổ tay ghi chép mọi diễn biến trong ngày, như một cuốn nhật ký hành quân để xác định trách nhiệm rõ ràng và đó chính là những tài liệu quý giá chính xác về sau này.

Cũng xin nói thêm là khi đi hành quân, CV tự túc mang theo lương thực và vật dụng cá nhân, tiểu đoàn chỉ cung cấp người mang máy truyền tin cho họ mà thôi. Khi chấm dứt hành quân thì nhiệm vụ của CV cũng hết và họ trở về nơi cư trú riêng. Nhưng vì TQLC/VN là đơn vị tổng trừ bị, đi hành quân liên tục, dài ngày khắp 4 vùng chiến thuật nên các CV Mỹ gần như là quân số cơ hữu của tiểu đoàn, Việt-Mỹ thân thiện và sống chết bên nhau. Mặc dầu được luân phiên thay đổi về nghỉ nhưng có nhiều CV vẫn muốn đi với TQLC. Có CV đã trở về Mỹ sau khi hết nhiệm kỳ, nhưng rồi “nhớ rừng” họ lại xin quay trở lại với TQLC/VN. Đại úy CV Campbell là một trong những người đó.

Thomas Campbell là CV cho Trâu Điền Trưởng Lê Hằng Minh, trong trận Phong Điền, Huế, ngày 29/6/1966, Trung tá Lê Hằng Minh tử trận thì CV Campbell cũng bị thương, người mang máy cho ông tử trận nhưng ông ta không xin tản thương mà ở lại tiếp tục chiến đấu.

Sau khi Trung tá Lê Hằng Minh tử trận, Thomas Campbell xin tiếp tục ở lại và làm cố vấn cho Trâu Điền Trưởng Ngô Văn Định (Đồ Sơn) thêm 3 nhiệm kỳ nữa cho tới Mậu Thân 1968 thì Campbell về Mỹ dạy môn lãnh đạo và chỉ huy tại Đại Học Austin Texas và viết sách. Trong tựa đề một cuốn sách, Đại tá hồi hưu Thomas Campbell đã viết như sau:

Preface

Long ago, I was young and full of passion for adventure, glory, excitement and faraway places. I satisfied those powerful yearnings tenfold over in the U.S Marines.

The greatest of all those adventures began in November 1965 when I was assigned as an advisor to the Vietnamese Marines. I thought that I would make them better Marines, but

in the final analysis they made me a better Marine. I learned things from them that are not taught in American military schools. My best teachers were Major Le Hang Minh, Major Nguyen The Luong, Major Dinh Van Ngo, Captain Nguyen Xuan Phuc and Minh's ever faithful bodyguard.

This is the story and the lessons.

*Co van My
Tom Campbell
Austin, Texas.*

Năm 1968, sau khi Thomas Campbell rời Trâu Điền về Mỹ thì Đại úy John Sheehan đến thay thế Thomas làm cố vấn trưởng, và cố vấn phó là Trung úy Carl White. CV John Sheehan làm việc với Trâu Điền Trưởng Ngô Văn Định suốt thời gian Tết Mậu Thân tới trận Cầu Khởi và Bời Lời cho tới ngày 6 tháng 1/1969 thì Trung tá Ngô Văn Định và Đại úy Sheehan cùng bị thương trong trận U Minh. Sau đó thì cả hai ông cùng rời Trâu Điền, Trung tá Định lên làm Đại tá Lữ Đoàn Trưởng TQLC, còn Đại úy Sheehan thì về Mỹ, tiếp tục trong quân đội, chức vụ sau cùng của John Sheehan là Đại tướng 4 sao, Tư Lệnh NATO, rồi hồi hưu năm 1997.

(“General Sheehan retired from the Marine Corps on September 24, 1997 and, a year later, joined Bechtel International, the 5th-largest privately owned company in the U.S., as a Senior Vice President.”).

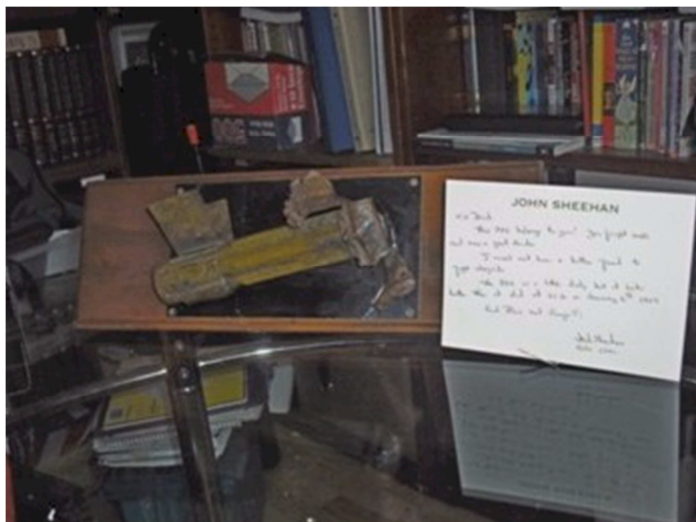

Đại Tá Ngô Văn Định

Đại Tướng John Sheehan

Ngày 6/1/1969, Đồ Sơn bị thương khá nặng vì đạn B40 nên Sheehan cấp tốc tải thương Trâu Điền ra tàu bệnh viện HQ Mỹ, ở đó Đồ Sơn được cứu sống, nếu như...! Còn CV Sheehan bị nhẹ nên ông ta không tản thương. Khi về Mỹ, Sheehan đã mang cái đuôi đạn B40 (RPG) về để làm kỷ niệm. Sau 30/4/75, khi liên lạc được với Trâu Điền Ngô Văn Định thì Gen Sheehan đã gửi trả lại cái đuôi đạn B40 ấy cho Đồ Sơn để làm kỷ niệm. Ông Sheehan viết:

RPG. Đuôi đạn B40, kỷ vật của Gen USMC Sheehan

Col Dinh,

This RPG belong to you. You fought well and were good leader. I could not have a better friend to fight alongside. The RPG is a little dirty but it looks better than it did at 01:30 on January 6th, 1969.

*God Bless and Semper Fi!
Jack Sheehan*

Đi Tìm Cố Vấn Cố Nhân.

Như tôi đã viết ở trên, cấp đại đội không có CV đi theo, trừ khi đi riêng một mình với nhiệm vụ đặc biệt, tôi là đại đội trưởng thường được Đồ Sơn cho cố vấn đi theo, rồi các CV này ra đi hoặc bị thương, thời gian chưa đủ để “tôi nhớ tên anh, tôi viết tên anh trên đá trên hoa...”. Nay, sau khi thấy những tên tương tự trên Bức Tường Đá Đen, tôi nhờ Đồ Sơn và ông John Sheehan tìm họ và chuyển dùm tới họ lời hỏi thăm cảm ơn của chúng tôi.

1. Người đầu tiên tôi muốn hỏi thăm là Thomas Campbell.

Tom (Thomas) là CV trưởng của Trâu Điền Lê Hằng Minh (1966), còn tôi chỉ là trung đội trưởng nên không có gì liên quan đến công việc, còn giao tiếp thì lại càng không, dù họ rất lịch sự, vì vốn liếng tiếng Anh của tôi không đủ để tâm tình mà chỉ có danh từ Việt-Mỹ pha lẫn nhau trong lúc cần thiết khi đụng trận, thí dụ như nói CV gọi “phở bắc”, “gà cò”, tức là xin pháo binh CV hiểu liền, báo có “kỳ-lô” (killed: chết), whiskey (wounded: bị thương) để CV gọi trực thăng tải thương. CV xin trực thăng Mỹ tải thương và yểm trợ thì lúc nào [cũng] được đáp ứng nhanh chóng. Chiến trường, mỗi khắc giá đáng ngàn vàng đó quý vị ơi.

Nói đến ngôn ngữ Việt-Mỹ khi đụng trận thì tôi nhớ đến Trâu Điền Nguyễn Xuân Phúc, trong lúc khẩn cấp tại trận Hạ Lào, TQLC và VC trộn với nhau, vì an ninh quân bạn, phi công Mỹ chưa thả bom nên Robert Lửa Phúc yêu cầu:

-I'm Crazy Buffalo Battalion commander! Please give me all you have at xxx (tọa độ).

Phi công còn chân chừ thì anh Phúc hét vào máy:

-Oh my God! Trời ơi! I'm ground commander. Go ahead, do it, please!

Tôi nhờ Đồ Sơn và Sheehan hỏi thăm Thomas là vì trong trận Trâu Điền bị phục kích tại cây số 17 QL1 (Phong Điền), Trâu Điền Lê Hằng Minh tử trận, Thomas bị thương, anh Phúc, Hợp và tôi bị thương, nhưng Thomas, Hợp và tôi không xin tải thương mà tiếp tục ở lại chiến đấu, nhìn nhau với vết thương thấm máu, mỉm cười rồi mời nhau điều thuốc, chỉ có thể thôi.

Sau vài ngày hỏi thăm về Thomas Campbell thì tôi nhận được email của Đồ Sơn báo cho biết đã có thư của Gen Sheehan, ông ấy viết như sau:

Col. Dinh; as you know Tom Campbell was one of my closest friends. I was in Houston when he was undergoing cancer treatment at MD Anderson Hospital. He always spoke with tremendous pride about his time with you and the Trau Dien Bn. I think he was responsible for convincing me to request an assignment with the VNMC when I returned to Vietnam.

I will always treasure our relationship and as well as my relationship with Carl. Difficult times make friendship stronger and special.

As a matter of historical correctness, I appreciate the promotion to Major; but I was a Captain my entire tour with the VNMC. The USMC was slow on promotions -- probably about the same as the VNMC.

Thank you for your kind words and dedication to those Marines both US and Vietnamese you are remembering.

*Trau Dien.
LN2*

Ông Gen Sheehan đã ký tên là...Trau Dien LN2 mà không là Gen USMC như trước nữa, LN2 tức là Leatherneck 2, là ám danh truyền tin của Cố Vấn Tiểu Đoàn 2 Trâu Điền.

Thật là vui với kỷ niệm “đơn vị cũ, chiến trường xưa”, ý của một Gen USMC muốn nhận ông là Trau Dien, muốn trở lại với Trâu Điền để cùng chiến đấu bên nhau, bảo vệ VN Tự Do, nên tôi sẽ tôn trọng nguyện vọng của Gen John Sheehan, từ đây, mỗi khi nhắc tới Gen Sheehan thì tôi sẽ chỉ viết ngắn gọn là LN2.

Không chỉ Gen Sheehan, mà còn một Gen USMC khác nữa, cũng là cố vấn Trâu Điền, năm 2008 ông đã đến thăm Tiểu Đoàn Trưởng và các Đại Đội Trưởng Trâu Điền tại Little Sài Gòn, đó là Gen Hoar. Năm 1966, Trung úy Joseph Hoar là CV Trâu Điền ở Cồn Tiên và sau đó là các tiểu đoàn TQLC khác nữa.

Trâu Điền Cương, Phán, Cấp, Hoar, Đồ Sơn, Dzoan, Cự

Gen Joseph Hoar

Chẳng phải vì “thấy sang bắt quàng làm họ” mà tôi đưa hình hai vị tướng 4 sao vào bài viết này, mà chính quý vị ấy đã nhận mình là “Trau Dien” và đến với chúng tôi như những “đồng đội” gần nửa thế kỷ về trước, dù ngày nay chúng tôi là những quân nhân bị “gãy súng”. Quý vị ấy đã đến với chúng tôi như nước Mỹ đã mở rộng vòng tay đón chúng tôi. Đó cũng là lý do tôi chọn tựa đề cho bài viết này là “Trâu Điền Và Cố Vấn Mỹ, dù muộn nhưng vẫn phải nói”, nói để cảm ơn quý vị đã anh dũng chiến đấu và hy sinh bên cạnh Trâu Điền nói riêng và Binh Chủng TQLC/VN nói chung. Đã có tới 5 vị Cố Vấn hy sinh bên cạnh các tử sĩ TQLC/VN và hầu như CV nào cũng bị thương. Bây giờ tôi xin tiếp tục hỏi thăm tin tức về các CV khác:

2. Các cố vấn tử thương và bị thương trong trận Cầu Khởi là ai?

Sau gần 9 tháng hành quân Mậu Thân ở Sài Gòn, khi tình hình ở Thủ Đô đã trở lại thanh bình thì tháng 9/68, Chiến Đoàn B/TQLC, trong đó có Trâu Điền, được tăng phái cho Nhảy Dù, dưới quyền chỉ huy tổng quát của Tướng Du Quốc Đống, để lùng và diệt địch vùng Khiêm Hanh và Bời Lời, Tây Ninh, nơi Tiểu Đoàn 14D Chủ Lực và Trung Đoàn 33 VC đang lẩn trốn.

Sáng 14/9/68, từ quận Khiêm Hanh, Đồ Sơn cho lệnh đại đội tôi nhảy trực thăng “điều hậu” vào mục tiêu Cầu Khởi, để tìm TĐ14D, nếu đụng địch thì Tiểu Đoàn sẽ vào tiếp viện và tiêu diệt địch. Vì đại đội tôi đi riêng nên có một cố vấn đi theo.

Khi đại đội tôi vừa nhảy trực thăng xuống mục tiêu Cầu Khởi thì bị địch bao vây và tấn công ngay, nhờ kế hoạch hành quân đúng và có CV đi theo nên đã kịp thời liên lạc với hệ thống CV Mỹ xin yểm trợ Pháo Binh, máy bay B57 và trực thăng võ trang Cobras can thiệp kịp thời. Chúng tôi đứng vững để tiêu đoàn nhảy vào diệt và mọi diễn biến đã đúng như tiên liệu, Trâu Điền hoàn thành nhiệm vụ.

Điều không may là đang lúc sôi động thì CV bị trúng đạn, ông ta được tải thương và 1 đại úy cố vấn khác xuống thay thế, nhưng đến 11 giờ đêm, khi đang điều động trực thăng tải thương các thương binh TQLC thì đại úy CV này lại bị thương nữa nên đã được phi hành đoàn trực thăng mang đi luôn. Cả 2 CV đến với tôi quá nhanh và đi cũng nhanh nên tôi không nhớ rõ tên, hơn 40 năm sau, nay tôi nhờ Đồ Sơn và LN2 tìm tung tích của họ để gửi lời cảm ơn. Vài ngày sau tôi nhận được email của Đồ Sơn với nội dung đại ý như sau:

“Hi Cập. Theo tài liệu của Gen Sheehan tìm được thì cố vấn đi với ĐĐ1 của Cập nhảy vào Cầu Khởi ngày 14/9/68 là SFC Charles James Moore thuộc Airborne Ranger, Ông Moore tình nguyện nên Đại úy John Sheehan cố vấn trưởng TĐ2 đồng ý cho đi. Sau đó thì Moore bị pháo kích rồi tải thương, nhưng Moore đã chết trên đường tải thương lúc 4 giờ chiều. Còn Đại úy thuộc Airborne Ranger đến thay Moore rồi cũng bị thương lúc 11 giờ đêm, được phi hành đoàn trực thăng tải thương luôn với thương binh TQLC thì chưa tìm ra danh tánh, sẽ trả lời sau”.

Như vậy là tôi đã rõ số phận của 2 vị CV đánh trận Cầu Khởi ngày 14/9 với chúng tôi. Đại đội tôi chỉ chọn có 90 người cho nhiệm vụ này và đã bị TĐ14D VC bao vây, trận chiến kéo dài một ngày một đêm, nhưng chúng tôi vẫn đứng vững, vì nhờ có các CV đã

hết lòng kêu gọi hỏa lực PB và KQ yểm trợ. Dù Trâu Điền đã diệt được TĐ14D, nhưng chúng tôi rất buồn khi một CV tử thương, một bị thương chưa tìm ra danh tánh. Chúng tôi xin chân thành chia buồn cùng gia đình các vị CV này. CV đã giúp chúng tôi chiến thắng trong tình thế “chỉ mảnh treo chuông” rồi các CV ra đi, còn chúng tôi thì đến, đến định cư ngay trên quê hương của các ông.

3. Những Cố Vấn Trận Bồi Lòi?

Ngày 14/9/68 tôi đụng trận Cầu Khởi thì ngày 16/9/68, Đại Đội 1 của tôi và ĐĐ3 của Đại úy Trần Văn Thương lại nhảy trực thăng vào mục tiêu mật khu Bồi Lòi, để chụp 50 VC mà máy bay quan sát L19 phát giác ra chúng đang dừng quân tại đây.

Vì 2 đại đội đi riêng, coi như cánh B, Tiểu Đoàn Phó là Đại úy Nguyễn Kim Đề đi học, nên cố vấn phó là Đại úy Carl White đi với tôi. Khi 2 đại đội vừa nhảy khỏi trực thăng xuống mục tiêu là đụng liền (máy bay quan sát L19 cho tin rất đúng, nhưng chưa chính xác, vì không phải chỉ có 50 VC, mà là 3 tiểu đoàn VC thuộc Trung Đoàn 33 đang ém quân tại đây, vì có nhiều súng phòng không, tài liệu và vũ khí tịch thu được, cùng lời khai của tù binh).

Sau khi xung phong vào mục tiêu thì cố vấn Carl White ngã xuống, nhắm mắt, mặt trắng bệch, tôi không rõ ông bị thương ở đâu, nhưng thấy tình trạng nguy hiểm nên xin tải thương cho ông ta ngay và một cố vấn khác được thả xuống thay thế.

Trước khi nói tiếp diễn tiến cuộc đụng độ thì tôi xin mở ngoặc ở đây để nói về cố vấn phó TĐ2/TQLC là Carl White.

Trong trận Mậu Thân ở Sài Gòn trước đó, khi đại đội tôi tiến quân trên đường Hậu Giang, để đến giải tỏa khu vực cư xá Phú Lâm thì Carl White bị “sniper” VC cho một viên vào trán, viên đạn xuyên qua nón sắt, vì đã chui qua cuộn băng cứu thương cá nhân gài trên nón sắt nên yếu đi và bị nón nhựa giữ lại, chỉ đủ sức chạm vào và để lại cục u tụ máu trên trán White. Sau trận này thì Carl White được thăng đại úy.

Hình chụp Carl White ngay tại Chợ Lớn, trên trán còn cục u, cạnh đó là “nhà bán”

LN2 trả lời cho Đồ Sơn về Carl White, theo tài liệu mật vừa được giải mà thì nguyên văn như sau:

“at 1555H Capt White was Medivac for Heat Prostration by the 2nd Bn C and C heliopter.”

Như vậy Capt White đã được trực thăng C&C của Đồ Sơn và Sheehan bốc đi bình an, không phải là White mà tôi đọc được trên bức tường đá đen, xin chúc mừng ông. Tôi còn được biết thêm, với kỷ niệm hòn bi ở trán, sau này Carl White đã viết cuốn hồi ký về Trâu Điền và Mậu Thân, xin trích:

TRÂU ĐIÊN!

Crazy Buffaloes In Cholon Gap.

(by Major Carl White, United States Marine Corps (Retired))

After massive Viet Cong and North Vietnamese Army forces launched their Tet Offensive against South Vietnam in the last hours of January 1968, the South Vietnamese Marine Brigade’s 2nd Rifle Battalion was among the units distinguishing themselves in the successful defense of Saigon.

One of six battalions in the brigade, the 2nd Battalion was commanded by a battle-hardened veteran of nearly 13 years of combat, Major Ngô Văn Định. A national hero, he

had been decorated for gallantry many times, wounded seriously four times, and regarded among the military leadership of South Vietnam and the U.S. Marine advisors who had served with him as a courageous and exceptionally skilled battlefield commander.

His battalion was one of the most highly acclaimed military units in the country from any nation well known throughout South Vietnam. In 1966, U.S. President Lyndon B. Johnson had awarded it the Presidential Unit Citation for heroism in the Battle of Phung Du. The battalion was the first in the Vietnamese Marine Brigade to receive that highest of U.S. unit awards

Cô vẫn phó Carl White được bốc đi thì có CV khác đến thay thế. Sau khi nhận lệnh Đồ Sơn, tôi thả trái khói màu vàng đánh dấu bãi đáp cho trực thăng thả CV xuống, nhưng đến khi nghe Đồ Sơn nói CV đã xuống rồi, Cần Thơ (danh hiệu của tôi) đã gặp CV chưa?

-Chưa thấy! Lạ quá!

Tôi cho lùg sục xung quanh thì phát giác cách chỗ tôi chừng 100m, khu vực tuyến VC, cũng có khói màu vàng đang bốc lên. Tôi “tá hỏa tam tinh” vội báo cho Đồ Sơn biết và xin ông xác nhận điểm thả CV. Ngay lúc đó, đang bay C&C, Đồ Sơn cũng nhận ra dưới đất có 2 vị trí khói vàng và ông cho biết CV đã bị thả xuống vị trí trước tuyến VC rồi!

Khi phát giác sự nhầm lẫn tai hại này thì Đồ Sơn cùng Chiến Đoàn Trưởng Tôn Thất Soạn và cả hệ thống cố vấn yêu cầu (ra lệnh) tôi cho người đi cứu cố vấn ngay!

Thật là rắc rối, chúng tôi đang đụng, VC đang bao vây, giằng co nhau chiếm từng gốc cây, bụi tre gai, súng phòng không rất mạnh khiến trực thăng khó khăn vào vùng yểm trợ, làm cách nào tiến gần 100m đến trái khói vàng kia? Hơn nữa, chưa biết CV ở vị trí nào, sống chết ra sao, một nhiệm vụ “vô kế khả thi”.

Tôi đã nhận lệnh của cấp trên đi tìm và cứu CV ngay, nhưng tôi cũng nhận ra hàm ý của lời căn dặn thêm là phải hết sức cẩn thận kéo... “Bắc-Bình, Gay-Go”.

“Bắc-Bình Gay-Go” có nghĩa là “B.G”, là Bình Giả, những gì xảy ra tại trận Bình Giả, Phước Tuy, ngày 31/12/1964 chúng tôi hiểu cả rồi, chỉ vì thượng cấp QĐ “ở trên trời” ra lệnh “bằng mọi giá” cho TĐ4/TQLC đi tìm xác phi cơ, phi công! Rồi cái giá phải trả là TĐ4 hy sinh thêm hàng trăm sinh mạng khác. Nay tôi phục cấp chỉ huy của tôi đã sáng suốt, dày dạn kinh nghiệm chiến trường, ông hiểu khả năng của thuộc cấp nên ra lệnh cho tôi cẩn thận, tùy cơ ứng biến, nhưng tôi chưa biết “biến” bằng cách nào, trong khi mỗi

giây phút chậm trễ là rất nguy hiểm cho cô vẫn và chính chúng tôi. Thiếu CV và CV đang trong tình trạng sinh tử này thì chúng tôi sẽ khó mà có yểm trợ hỏa lực từ phía HK.

Tôi nhớ mãi trong cuộc hành quân giải tỏa đồn Đức Cơ năm 1965, các phi cơ đang quần thảo trút bom đạn xuống mục tiêu thì một “thần sấm” trúng phòng không, phi cơ chúi xuống rồi nổ còn phi công bay ra, cánh dù lơ lửng bay theo chiều gió đưa phi công về phía địch, biên giới Việt-Miên, lập tức các phi cơ bỏ mục tiêu mà bay vòng tròn quanh cánh dù, các trực thăng cũng bay theo và bắn xuống đất nơi mà dù lơ lửng bay ở trên cao... tôi không rõ số phận phi công đó.

Một điều đáng quan tâm nữa liên quan tới vụ trực thăng thả lằm CV vào tuyến VC là Đại úy Thương ĐĐ3 đã báo cho tôi biết anh đã trông thấy một trực thăng bị “xịt khói” rồi bay đi cùng thời điểm CV được thả xuống. Tôi không có thì giờ nghĩ về trực thăng bị bắn ra sao mà tìm cách cứu CV. Chợt Hạ sĩ 1 Nguyễn Văn Thà, người mang máy cho tôi, hốt hoảng la:

-Ông thầy coi kìa.

Theo hướng tay chỉ của Thà, qua ống nhòm, tôi đã nhận ra một cánh tay từ bụi rậm đưa lên rồi mất hút. Quả quyết đây là cô vẫn bị thả nhầm vị trí, đã sẵn kế hoạch trong đầu, tôi ra lệnh ngay cho trung đội trưởng là Thiếu úy Huỳnh Vinh Quang, tập trung tất cả đại liên M60 và M79 của đại đội tác xạ tối đa và liên tục vào tuyến VC mà phía ngoài bãi đáp là nơi CV núp. Có lẽ VC chưa phát giác ra vị trí CV núp, mà nếu có thấy thì chúng quyết bắt sống chứ không bắn chết, giá trị sống chết khác nhau.

Trong khi các súng M60 và M79 bắn tối đa vào tuyến VC thì Trung sĩ 1 Trần Tráng dẫn tiểu đội bò dưới hỏa lực của mình để yểm trợ cho HS1 Bùi Ngọc Đường và HS Nguyễn Văn Hợi chạy thật nhanh đến nơi có CV núp. Đường và Hợi là hai cận vệ đã cứu tôi thoát chết nhiều lần nên tôi tin tưởng và hy vọng Đường và Hợi sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Khi viết lại việc này, tôi xin phép không đi vào chi tiết diễn tiến cuộc cứu CV, nhưng thật căng thẳng và lo âu, hồi hộp từng giây, tay tôi liên tục đốt thuốc, vừa kéo xong một hơi thì văt đi, đốt điều khác, tôi đã phải làm một việc lần đầu tiên quá khả năng của tôi.

Tôi thở phào khoan khoái khi thấy Đường cõng một người trên lưng, lom khom lúp súp chạy về, Hợi thì vừa phụ đẩy vừa canh chừng phía sau, tiểu đội của Trần Tráng cũng đang rút lui theo. Cái hình ảnh không bao giờ tôi có thể quên được là khi vừa chạy về tới chỗ tôi đứng thì Đường ngã vạt ra, CV Mỹ ngã theo, cả hai thân hình nhuốm máu.

CV đã được cứu, vui hơn nữa là tất cả toán cấp cứu đi và về đầy đủ, trừ 4 người trong tiểu đội của Trần Tráng bị thương nhẹ. Trung úy CV bị bắn vào nách, trực thăng đã

xuống bóc người bị thương đi ngay và thả một thiếu tá CV khác xuống thay thế, tôi không kịp nhìn bảng tên của họ. Sau đó tôi không biết tin tức của trung úy CV này sống chết ra sao.

Sau cuộc hành quân, CV Mỹ ở trên Sư Đoàn đã gửi xuống cho đại đội tôi một số huy chương, trong đó có 1 Bronze Star là cao hơn cả, tôi biết phần thưởng danh dự này sẽ thuộc về ai. Nếu CV hỏi ý kiến tôi thì tôi sẽ đề nghị cho Đường, Hợi và tiểu đội Trần Tráng mỗi người 1 Silver Star hay cao hơn.

Hạ sĩ 1 Bùi Ngọc Đường, người cận vệ, người bạn thân tín của tôi mang Bronze Star, anh còn được Thiểu tá Lê Đình Bảo, Trưởng Phòng Chính Huấn Sư Đoàn TQLC thưởng cho 1 xe Honda 50. Đường không nghĩ đến những gì sẽ được hoặc sẽ mất khi lao vào lửa đạn, anh xứng đáng được nhận các phần thưởng này, nhưng rất tiếc “TQLC sống hùng sống mạnh nhưng không sống lâu”, Đường chưa kịp chở người yêu dạo phố Sài Gòn bằng Honda thì anh tử trận sau đó trong một cuộc hành quân sang Miên.

Người công CV về là Bùi Ngọc Đường đã tử trận, thế còn các cô vẫn thì sao? Tôi đã nhờ Đô Sơn hỏi LN2 thì nhận được 2 email nguyên văn như sau:

On Tue, Aug 26, 2014 at 7:57 PM, John Sheehan wrote:

Col, Dinh; we think the Marine in question is I/Lt Joe Bargerstock. He was shot in the chest and upper body, more serious than originally thought --spent a long time in the hospital. He ultimately retired after 20 years in the Marine Corps. Carl White talks to him and Carl will give you the detail info.

Hope this helps.

Your friend and fellow Marine

Jack

Col. Dinh. As I was going through my records in search of the information you requested I came across a picture of the team of VN Marines who rescued Lt Bargerstock. The squad leader was awarded a Bronze Star and the others were awarded achievement medals. The picture was taken a month or so after the fight.

I will send you a copy of the picture in the morning. (I need to go buy a new memory card)

S/F
Jack.

Theo email thứ nhất của LN2 trên đây thì Trung úy CV được cứu về từ tay Việt Cộng là I/Lt Joe Bargerstock chỉ bị thương nặng và đã giải ngũ, giả sử ngày đó vì xuống giúp tôi mà ông có mệnh hệ nào thì tôi buồn lắm. Tin ông bình an và giải ngũ, ông và tôi cùng mừng và xin chúc ông khỏe trẻ mãi.

Tuy nhiên, niềm vui không trọn vẹn, theo tài liệu mật vừa được giải mã, cuộc hành quân Bời Lời này có 2 CV bị thương, 3 người Mỹ thuộc phi hành đoàn trực thăng chết.

Ngày đó, khi Đại úy Trần Văn Thương báo cho tôi biết có 1 trực thăng bay lên bị bắn xịt khói, tôi đã nghĩ đây là trực thăng chở CV Joe đến thay cho Carl White bị bắn nên họ đã vội vàng thả Joe xuống rồi bay đi, nay thì đúng như tôi đoán, nhưng rất buồn là cả phi hành đoàn 3 người đã “nổ” theo trực thăng!

Còn email thứ hai thì LN2 nói về huy chương tặng cho toán “rescued LT Joe”, trong đó có 1 Bronze Star. Dầu sao thì cũng cảm ơn quý vị, nhưng khi xông vào chỗ chết để tìm sự sống cho Lt Joe Bargerstock thì đó cũng như nhiệm vụ Trâu Điền cứu đồng đội mà không bao giờ nghĩ đến việc sẽ mất gì (mạng), sẽ được gì (huy chương, thăng cấp). Và lại Trâu Điền mà LN2 gắn Bronze Star lên ngực thì trong trận kế tiếp anh đã hy sinh, đã được “hòm gỗ cài hoa”, Quốc Kỳ phủ quan tài, đó niềm vinh dự tối cao của một quân nhân VNCH nói chung, TQLC và Trâu Điền nói riêng, vì vấn đề tế nhị đối với gia đình người đã tử trận, tôi không thể đưa tấm hình đó vào bài viết này được.

4. Major Ward, Người Hùng...

Theo tin LN2 cung cấp thì CV xuống thay cho Trung úy Joe Bargerstock là Thiếu tá H.T.Ward, CV của Chiến Đoàn. Major Ward đã cùng tôi trải qua một đêm vô cùng hồi hộp.

Vì phòng không của VC khá mạnh, nên cho đến chiều tối cánh A của Trâu Điền Trưởng Đồ Sơn vẫn không xuống được nên Đồ Sơn cho lệnh tôi và Đại úy Thương phối hợp phòng thủ đêm tại chỗ còn Đồ Sơn, Ban 3 Lâm Đồng và Chiến Đoàn Trưởng Sài Gòn thì bay C&C suốt đêm để theo dõi địch di chuyển và yểm trợ tinh thần cho chúng tôi.

Dựa vào địa thế một mặt là rừng tre gai rậm rạp, mặt kia là bãi đáp trực thăng (LZ) trống trải, chúng tôi biết địch, nếu tấn công đêm thì chúng chỉ có thể tấn công từ phía LZ, nên

tôi đã bàn với CV Ward thiết lập sẵn kế hoạch hỏa lực, nhất là hỏa lực của trực thăng võ trang cobras.

Gần về sáng, đúng như dự đoán, VC tấn công mãnh liệt từ hướng LZ, chúng đã vào sát tuyến phòng thủ của chúng tôi, muốn dùng biển người, nhưng đây là lúc CV Ward ra tay. Theo như kế hoạch đã tính trước, các trực thăng cobras theo hướng dẫn của CV cứ phóng hỏa tiễn và bắn đại liên sát tuyến phòng thủ của chúng tôi, buộc địch tan tác và rút lui.

Chúng tôi không đi vào chi tiết diễn tiến trận tấn công đêm của VC, nhưng quả thật là gay cấn và hồi hộp, nếu không có Major Ward với tài điều khiển cobras thì 2 đại đội 1&3 Trâu Điền đã bị biển người của 3 tiểu đoàn Trung Đoàn 33 tràn ngập, dĩ nhiên yếu tố con người, tinh thần chiến đấu của các Trâu Điền mới là yếu tố quyết định thắng thua.

Ngày 17/9, trời vừa sáng, cánh A của Đò Sơn đã xuống mà còn thấy VC chạy tán loạn từ LZ trốn vào rừng. Nhưng rất tiếc 2 Trâu Điền lại bị hy sinh vào giờ thứ 25, Hạ sĩ 1 Thà, người mang máy cho tôi, và cũng là người đã phát giác ra vị trí CV Joe núp, Thà thấy cây B40 nằm cách tuyến chừng 20m, anh vội bỏ máy, chạy ra lượm B40, nhưng một tiếng nổ kinh hồn, tên VC đã tự sát bằng chất nổ gài đầy người khiến nó và Thà biến mất trong đám cây cỏ sinh lầy, còn Hạ sĩ Tha đi với Đại Đội Phó Lâm Tài Thạnh cũng bị tử thương khi đi thu lượm chiến lợi phẩm.

Một điều khá bất ngờ với tôi là vị Tư Lệnh chỉ huy chiến dịch lùng và diệt địch này là Tướng Nhảy Dù Dục Quốc Đống cũng xuống ngay vị trí phòng thủ của 1 Đại Đội Trâu Điền khi khói súng chưa tan, ông hài lòng với kết quả mà chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ. Theo tài liệu mật của Mỹ vừa được giải mã thì kết quả trong trận Cầu Khởi và Bời Lồi như sau:

Trong cuộc Hành Quân Cầu Khởi ngày 14/9/68 có một CV chết là Charles James Moore và 1 đại úy CV Mỹ bị thương. Trâu điền 3 tử trận, 10 bị thương.

Hành quân Bời Lồi ngày 16/9/68 có 3 người Mỹ thuộc phi hành đoàn chết và 2 CV bị thương. Trâu Điền 6 bị thương và 2 tử thương (đó là HS1 Thà và HS Tha)

Vũ khí của VC thu được:

1 SC 61ly, 11 AK, 2 Đại liên, 1 B40, 2 súng trường SKS, 3 VC bị bắt và 53 xác VC nằm trước tuyến phòng thủ của Trâu Điền.

Cuộc hành quân lùng diệt địch Cầu Khởi Bời Lồi của Trâu Điền kết thúc bằng một màn cười ra nước mắt, chết tới nơi cũng cười.

Khi vừa đóng quân đêm xong thì lệnh thượng cấp bắt Trâu Điền phải di chuyển gấp đi nơi khác để B52 trải thảm vùng này, nhưng khôn khéo thay khi ra khỏi tuyến chừng 500m là đạn nặng, tiến không được mà đứng yên thì B52 đến! Đây là lúc Đồ Sơn và LN2 phải làm việc với thượng cấp vô cùng cấp bách và dĩ nhiên với bao mạng người, thượng cấp buộc phải chấp thuận lời yêu cầu của Đồ Sơn và LN2 mà điều B52 đi chỗ khác.

5. Cố Vấn Bị Mất Cánh Tay, nay Ra Sao?

Sau trận Cầu Khởi và Bời Lời thì Trâu Điền đi U Minh, ngày 6 tháng 1/69, Đồ Sơn và LN2 cùng bị thương vì B40 thì Thiếu tá Nguyễn Xuân Phúc về làm Trâu Điền Trưởng. Ngày 16/9/69, trong cuộc hành quân tại kinh Cán Gáo tỉnh Chương Thiện, anh Phúc giao cho tôi chỉ huy cánh B và có CV đi theo. Khi từ ruộng nước tiến vào bìa làng thì cánh B bị đạn nặng, tôi bị gãy chân tay, “trào máu họng”, CV bị bay một cánh tay, cận vệ của tôi tử trận, các hiệu thính viên bị thương. Cố vấn được tải thương đi đâu, tình trạng thế nào thì cho đến nay tôi cũng không biết, đó là một trong những lý do tôi viết bài này để hy vọng biết được tin ông ta vẫn bình an mạnh khỏe, dù là một thương phế binh.

Còn tôi được đưa bệnh viện Phan Thanh Giản Cần Thơ cấp cứu rồi chuyển tiếp về bệnh viện Lê Hữu Sanh Thị Nghè-Sài Gòn. Khi tỉnh dậy thì tôi thấy “Bà Mẹ Quê” của tôi đang lấy tay cạy những vết máu và bùn đã khô trên mặt tôi, nước mắt mẹ già chảy xuống mặt con làm tôi mở mắt ra, thấy con tỉnh lại, mẹ già đưa tay gạt nước mắt, run run nói:

-”Con bị thế này nhưng còn sống là mẹ mừng rồi”.

L-R: Cấp bị thương, Hợp, Dzoan K19, Tiền K20

Bà mẹ Việt Nam cũng như tất cả bà mẹ các dân tộc khác, thương con vô cùng, nhất là các con vì nhiệm vụ mà lao vào lửa đạn.

Quý độc giả đã coi cuốn phim “We Are The Soldiers”, đã nhìn thấy cảnh các bà mẹ, người vợ lo âu sợ sệt khi thấy người bưu tín viên đi vào cư xá, họ sẽ thở phào nếu người mailman đi qua, nhưng họ sẽ hốt hoảng, ngã xuống rồi ngất đi khi người mailman dừng trước cửa. Mẹ tôi đã xỉu, đã chết giấc như thế khi xe jeep của hậu cứ TĐ2/TQLC đến nhà đưa thư báo tin tôi bị... thương. Đối với gia đình các cố vấn Mỹ cũng thế, khi các CV đi với tôi rồi bị thương, tử thương thì mẹ, vợ con họ cũng sẽ chết giấc như mẹ tôi, nếu các bà nhận được thư báo tin dữ của con, của chồng từ chiến trường Việt Nam.

Đã gần nửa thế kỷ qua, nay, 2014, tôi mới có dịp ôn lại những kỷ niệm xưa, đã quá muộn, nhưng muộn còn hơn không, muộn vẫn phải nói lời cảm ơn đến các vị cố vấn, đến các bà mẹ, các người vợ của các quân nhân Mỹ nói chung, và các cố vấn Mỹ nói riêng đã bị thương và hy sinh trên chiến trường Việt Nam.

Nếu tôi chỉ nói lời cảm ơn “suông” thì chưa đủ, mà còn phải khuyến khích các con cháu phục vụ nước Mỹ, quê hương thứ hai của chúng tôi. Con của các TQLC/VN như Lương Xuân Đương, Đoàn Trọng Cảo, của Cần Thơ, Hà Nội, v.v. đã là cấp chỉ huy, là USMC và các quân binh chủng khác nữa trong quân đội Hoa Kỳ. Trước kia chúng ta là đồng minh, nay chúng ta là “đồng bào”.

Trâu Điền và Cố Vấn Mỹ đã sát cánh cùng nhau trong cuộc chiến, là đồng minh, là đồng đội, chúng tôi cùng giúp nhau sao cho nhiệm vụ được hoàn thành tốt đẹp, đúng như Cố Vấn Thomas Campbell đã viết trong tựa đề cuốn sách:

“I thought that I would make them better Marines, but in the final analysis they made me a better Marine.”

6. Trâu Điền Và Cố Vấn Mỹ Hội Ngộ... 46 Năm Sau (1968-2015)

Ngày 18/1/2015, cựu Đại úy cố vấn Trâu Điền là Đại tướng John Sheehan gửi email báo cho Trâu Điền Trưởng (Đồ Sơn) rằng ông ta (John Sheehan) từ DC sẽ đến San Diego CA để họp với Navy về việc hạ thủy chiếc tàu đổ bộ mới của Hải Quân, nhân dịp này ông John muốn gặp Đồ Sơn. Tuy nhiên Tướng John Sheehan sợ đường xa (San Jose – San Diego) nếu có trở ngại gì thì Đồ Sơn báo cho ông ta biết để ông ta sẽ tính cách khác cho thuận tiện đối với Đồ Sơn hơn. Trâu Điền Trưởng trả lời cho cựu cố vấn như sau:

-”Năm nay tôi 80 tuổi nhưng có dịp gặp gỡ như vậy thì rất quý và tôi sẽ đi San Diego gặp ông. Ngoài tình bằng hữu, tình đồng đội, ông còn là ân nhân của tôi, đã cứu mạng sống cho tôi khi tôi bị thương nặng ở U Minh ngày 6/1/69. Xin ông cho biết ngày giờ nào

thuận tiện cho ông. Tôi đề nghị thay vì đến Hotel nơi ông cư ngụ thì chúng ta sẽ gặp nhau tại nhà con gái tôi, cháu Phương Mai, cũng ở gần khu ông cư ngụ khoảng 15 phút lái xe”.

Cả Đồ Sơn và Đại tướng John Sheehan đồng ý thăm nhau vào Thứ Bảy ngày 7/2/2015 tại nhà con gái của Đồ Sơn thay vì Ông Bà John Sheehan mời Đồ Sơn đi ăn nhà hàng Việt Nam.

Trước khi đi San Diego, Trâu Điền Trưởng Đồ Sơn ngờ ý muốn người viết, là đại đội trưởng, cùng đi với ông cho vui, đây là dịp hiếm hoi sau 46 năm để cùng hội ngộ, ôn chuyện sống chết cũ giữa Cố Vấn Trưởng, Tiểu Đoàn Trưởng và Đại Đội Trưởng Trâu Điền, nhưng rất tiếc vì lý do riêng nên tôi đã lỡ mất một dịp không có lần thứ hai.

Cựu cố vấn John Sheehan đến thăm Trâu Điền Trưởng trong quân phục TQLC Mỹ, còn Trâu Điền Trưởng đón cố vấn John Sheehan trong quân phục TQLC/VN. Đồng đội, đồng minh sống chết bên nhau, nay gặp lại sau 46 năm thì nói sao cho hết những chuyện buồn vui. Trước khi chụp hình để làm kỷ niệm, Đại úy cựu Cố Vấn John Sheehan đã làm một cử chỉ khiến Trâu Điền Trưởng vô cùng ngạc nhiên và cảm động. Đồ Sơn kể:

-“Trước khi dùng cơm chiều, tôi mời ông bà Sheehan chụp với tôi và các cháu vài tấm hình kỷ niệm, Ông John Sheehan lấy ra một nón Beret Xanh TQLC/VN từ hồi còn là cố vấn Trâu Điền (1968-69) đội lên để chụp hình thay cho mũ Cap TQLC MỸ 4 sao. Tình bạn hữu, tình đồng đội với nét vui mừng hiện rõ lên sắc diện của vị tướng TQLC Mỹ”.

Thời gian đã qua đi gần nửa thế kỷ, hoàn cảnh “đồng đội” xưa đã thay đổi theo hai chiều lên xuống, vậy mà một vị tướng cao cấp của quân đội HK đã làm điều ít ai làm được, ông đã lấy mũ xanh TQLC/VN đội lên để chụp hình thay vì mũ Cap TQLC Mỹ. Đây thật là

một cử chỉ đẹp, thân tình và kính trọng đối với Trâu Điền, nếu không muốn nói là đẹp chung cho Binh Chung Mũ Xanh.

Tuy nhiên còn một cử chỉ khác nữa cũng đáng chú ý, ông John Sheehan rút ra từ trong bao thơ 2 tấm bản đồ, một tấm bản đồ hành quân của Trâu Điền trong vùng Cầu Khởi, Bời Lồi, Tây Ninh, nơi mà ĐĐ1/TĐ2 của Đại úy Tô Văn Cấp đã cứu được Trung úy Cố Vấn Mỹ Joe Bagerstock khi Trung úy Joe bị trục thẳng thả lằm vào tuyến VC. Cựu Trâu Điền Trưởng cùng cựu cố vấn chỉ vào từng tọa độ như hai ông đang thảo luận, chỉ huy cuộc hành quân ngày xưa, tháng 9/1968. Tấm bản đồ chỉ là một tờ giấy cũ cách nay gần nửa thế kỷ, nhưng cả hai ông cùng trân quý, vì trên đó ghi chứng tích, địa danh mà Trâu Điền lẫn Cố Vấn Mỹ cùng đổ máu và hy sinh. Ngoài ra, ông Sheehan còn đưa ra một bản đồ nữa là vùng Sài Gòn, Gia Định, Thủ Đức trong trận Mậu Thân, (trên đó VC vẽ ra những mục tiêu tấn công) mà TĐ2 thu được, nay ông John Sheehan tặng lại cho Đồ Sơn. cả hai bản đồ này là những kỷ vật vô giá. Một cuộc hội ngộ rất vui, bỏ qua chắc sẽ không còn dịp nào vì tuổi tác và mỗi người một nơi cách xa nhau DC - San Jose.

Buổi gặp gỡ ngày 7/2/2015 giữa Trâu Điền Trưởng và Đại tướng Sheehan, Cố Vấn Trâu Điền năm 1968-69, là kỷ niệm có nhiều ý nghĩa giữa những chiến hữu, người bạn đồng minh. Ông John Sheehan không quên đơn vị cũ và người bạn già đã cùng chung vai sát cánh trong những giai đoạn chiến tranh khốc liệt nhất. Một kỷ niệm đẹp, dù muộn vẫn phải nói./.

Trâu Điền Trưởng và Cố Vấn đang xem lại hai tấm bản đồ Cầu khởi Bời Lồi và bản đồ Sài Gòn Chợ Lớn

Đồ Sơn, John Sheehan và phu nhân

MX Tô Văn Cấp

Nguồn: Internet eMail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, April 2, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*